

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L 1.750

Letna naročnina L 3.500

Letna inozemstvo L 4.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXIV. - Štev. 41 (1223)

Gorica - četrtek, 19. oktobra 1972 - Trst

Posamezna številka L 80

Pota k Bogu

Kdor koli je veren, ve in priznava, da je naše bivanje usmerjeno k Bogu. Vsaj po smrti se bomo k njemu vrnili. To priznavajo ne samo kristjani, temveč tudi vsa druga verstva. Vendar je vprašanje, katera pota vodijo k Bogu in katera so varnejša. Ker smo kristjani, se bomo vprašali, kaj menijo o tem kristjani. Njihov odgovor je trojen.

1. Eni menijo, da je hoja k Bogu kot na primer hoja na Triglav. Veliko poti vodi tja gor od vseh smeri. Na tebi je, katero izbereš. Ti kristjani menijo s tem, da je človek sam tisti, ki se odloča za Boga in da ni zato treba posrednikov med nami in Bogom. Tako jih slišimo govoriti: »Z Bogom bom že sam opravil.«

2. Drugi bolj pametni pa vedo, da je posrednik med nami in Bogom Kristus, učlovečen Bog. To se pravi, da je Kristus tisti, ki nas mora voditi k Bogu, da je samo on varna pot k Bogu. Zato se moramo k njemu obračati, njemu se pripravljati, njega poslušati, častiti, posnemati.

To je gotovo tista pot, ki so jo učili apostoli. Dovolj, da beremo Apostolska dela in pisma apostolov, posebno se pisma sv. Pavla. Zato vidimo v prvi Cerkvi, da je med kristjani v času apostolov in neposredno za njimi, da častijo samo Kristusa, da so vse njihove molitve obrnjene le nanj. To je bilo naravno, saj so živeli pod neposrednim vtisom Jezusovega življenja, njegovih del in zlasti njegovega vstajenja. Živeli so med njimi neposredni pričevalci ali vsaj njihovi učenci.

3. To je trajalo dobrih sto let. V tem času se je Cerkev številčno pomnožila in se razširila po celem rimskem cesarstvu. S tem je začel popuščati neposredni vtis o Jezusu, ki so ga pustili apostoli in njihovi učenci. V Cerkvi so se začeli ozirati še za drugimi osebami, ki so bile povezane z Jezusom. Tako so odkrili Marijo, Jezusovo mater. Ali ni bila ona, ki nam je dala Kristusa, ki ga je rodila, zanj pod križem trpela? Tako se pojavi v Cerkvi v tretjem stoletju prvi spomin in prvo češčenje Marije Device, kot pričajo slike v katakombah. To češčenje se v naslednjih časih še bolj razširilo in utrđilo; kristjani odkrijejo v Mariji pot do Jezusa. To je nato nauk cerkvenih očetov, ki ga je Cerkev sprejela za svojega: Po Mariji k Jezusu, po Jezusu k Bogu. Odkrita je bila tretja pot k Bogu.

Ker je danes moda oporekati vsemu, kar je imelo veljavo v preteklosti, nekateri teologi in duhovniki oporekajo tudi tej tretji poti k Bogu, češ da morata ostati samo prva in druga. Toda to so zmotna mnenja nekaterih, ki jih je Cerkev zavrnila tudi na zadnjem koncilu, ko učil: »Različne oblike pobožnosti do božje Matere... dosejajo to, da ob češčenju Matere ljudje prav spoznavajo Sina, ga ljubijo, poveličujejo in spolnjujejo njegove zapovedi.«

Ne bojmo se torej, da bi ne bili več moderni, če bomo še naprej hodili h Kristusu po Mariji.

K. H.

Pohod na Celovec

Preteklo nedeljo je glavno mesto Koroške Celovec doživelo protislovensko manifestacijo, ki je v vsem spominjala na čase, ko je nacizem preganjal vse, kar ni bilo nemško.

Že precej pred deseto uro, za katero so bile napovedane demonstracije, ki jih je koroška nacionalistična organizacija Heimatdienst (Domovinska služba) organizirala proti zakonu o dvojezičnih napisih, so se na vpadnicah v Celovec pojavile dolge kolone avtomobilov iz najrazličnejših krajev Koroške, vmes pa so bila tudi vozila štajerske, graške in nemške registracije. Avtomobili so bili na veliko preplepljeni z gesli iz časov koroškega plebiscita kot na primer »Koroška je nemška in nedeljiva«, »Koroška ne sme postati slovenska«, »Slovenske Koroške ni«, »Mi se ne prodamo«, »Mi nismo zoper manjšino, smo zoper Kreiskyjev diktat«.

PROVINCIALNA ZAPRTOST

Ljudje, oblečeni v rjave uniforme Heimatdiensta, so zariplih obrazov, polnih sovraštva, vpili zoper »čuše« (psovka za Slovence) in jih obkladali s »svinjamik«. Vse je izzvenelo v zavrnitev vsega, kar se na Koroškem ne imenuje nemško. Le Nemci so gosposko ljudstvo, vsi drugi, to se pravi Slovenci, pa naj bi izginili, saj s svojo

prisotnostjo kalijo mir na Koroškem. Ves nastop je izražal in razodeval provincialno zaprtost in omejenost, ki jo je žal Koroška prepolna.

K zvočniku je stopil novi predsednik Heimatdiensta dr. Feldner. Pod krilatico »Pravice manjšine ne smejo biti v škodo večine«, je zahteval, da je treba zakon o dvojezičnih krajevnih napisih razveljaviti. S hripavim glasom je ob divjem ploskanju množice dejal, da »bo mir nastopil šele takrat, ko slovenska narodnostna skupnost na Koroškem ne bo več obstajala.«

Medtem pa so koroški nestrpneži ponovno odstranili nekaj dvojezičnih napisov, ki so jih oblasti znova postavile. Oblasti so tudi okrepile varnostno službo, ki naj bi čula nad ohranitvijo dvojezičnih napisov. V ta namen je prišlo s Štajerskega 150 orožnikov, ki naj bi podprli svoje koroške tovariše.

SEDMI ČLEN DRŽAVNE POGODBE

Kancler Kreisky je napovedal ostre ukrepe zoper kršitelje zakona o dvojezičnih napisih, obenem pa dal zagotovilo, da bo vlada na vsak način uveljavila sedmi člen avstrijske državne pogodbe. Naše bralce bo gotovo zanimalo, kaj

pravi ta člen, saj ga tolikokrat omenjamo. Pod naslovom »Pravice slovenskih in hrvaških manjšin« pravi sledeče:

1. »Avstrijski državljani slovenske in hrvaške manjšine na Koroškem, Gradiščanskem in Štajerskem uživajo iste pravice pod enakimi pogoji, kakor vsi drugi avstrijski državljani, vključno pravico do svojih lastnih organizacij, zborovanj in tiska v svojem lastnem jeziku.«

2. »Avstrijski državljani slovenske in hrvaške manjšine na Koroškem, Gradiščanskem in Štajerskem imajo pravico do osnovnega pouka v slovenskem ali hrvaškem jeziku in do sorazmernega števila lastnih srednjih šol; v tej zvezi bodo šolski učni načrti pregledani in bo ustanovljen oddelek šolske nadzorne oblasti za slovenske in hrvaške šole.«

3. »V upravnih in sodnih okrajih Koroške, Gradiščanske in Štajerske s slovenskim, hrvaškim ali mešanim prebivalstvom je slovenski ali hrvaški jezik dopuščen kot uradni jezik dodatno k nemškemu. V takih okrajih bodo označbe in napisi topografskega značaja prav tako v slovenščini ali hrvaščini kakor v nemščini.«

4. »Avstrijski državljani slovenske in hrvaške manjšine na Koroškem, Gradiščanskem in Štajerskem so udeleženi v kulturnih, upravnih in sodnih ustanovah v teh pokrajinah pod enakimi pogoji kakor drugi avstrijski državljani.«

5. »Dejavnost organizacij, ki merijo na to, da odvzamejo hrvaškemu ali slovenskemu prebivalstvu njegov značaj in pravice kot manjšine, se mora prepovedati.«

RESOLUCIJA KOROŠKIH SLOVENCEV

Iz povedanega sledi, da sta se ob zadnji protislovenski gonji kršila zlasti tretji in peti paragraf sedmega člena avstrijske državne pogodbe. Zato so koroški Slovenci v resoluciji, ki so jo poslali 11. oktobra avstrijski vladi, odločno zahtevali prepoved Heimatdiensta in drugih podobnih organizacij na Koroškem, saj so bile pobudnik in nositelj protislovenskih izgrediv.

Če lahko sodimo vsak narod po tem, kako ravna s svojo manjšino, potem moramo reči, da je avstrijski narod kaj malovreden in malo primeren, da živi pod isto streho z manjšino. Mera je res polna. Nasilje in vzuđeje sta silno podobna razmeram v letih 1934 do 1938, ki so potem privedle do nacističnega prevrata, do vključitve Avstrije v nemški Reich in do poskusa fizične iztrebitve koroških Slovencev.

»Ob takim položaju — pravi že omenjena resolucija — smo koroški Slovenci prisiljeni, da se za dosego svojih pravic poslužimo, kakor svoj čas avstrijska manjšina v Južnem Tirolu, možnosti apela na mednarodno javnost in na pristojne mednarodne ustanove. Zbrani odborniki zato pozivajo in pooblaščajo izvršna odbora Narodnega sveta koroških Slovencev in Zveze slovenskih organizacij na Koroškem, da čimprej najdeta pravno obliko za uresničenje takega apela na mednarodni forum in da zavedno zaprosita za podporo in pomoč državo matičnega naroda, SFR Jugoslavijo.«

Proslava Frana Erjavca v Novi Gorici

V nedeljo 15. t. m. se je izvršilo na Erjavcevi cesti v Novi Gorici slovesno odkritje doprsnega kipa prirodoslovcu in pisatelju Franu Erjavcu. Klub starih goriških studentov si je s postavitvijo tega spomenika pridobil novo zaslugo: s postavljanjem spominskih plošč in spomenikov zaslužnim kulturnim in narodnim delavcem na Goriškem se v imenu vseh goriških Slovencev oddoljuje zahtevi hvaležnosti in pravičnosti do tistih, ki so z izrednim idealizmom in požrtvovalno ljubeznijo postavljali temelje našemu narodnemu obstoju in trdno osnovo naši kulturni dejavnosti.

Proslavo je odprl in vodil podjetni klubov predsednik Gorkič, ki je uvodoma ugotovil, da goriški Slovenci nismo pozabili na Frana Erjavca: v Novi Gorici je po njem poimenovana ena najlepših ulic, ob njej mu je zdaj postavljen doprni spomenik, in to niti 200 metrov od kraja, kjer je bil poprej njegov grob, njegove kosti pa so bile prenešene ob svojem času na novo goriško pokopališče ob Mirenski cesti, kjer ima na grobu lep spomenik s prvotnim častnim napisom.

Vrtojbenški srednješolci so nato izmenoma deklamirali prelepo Gregorčičevo elegijo »Lovorika na grob možu«, v kateri Goriški slavček pretresljivo izpoveduje svojo bol nad prerano izgubo zvestega prijatelja in izredno zaslužnega vzgojitelja, znanstvenika, pisatelja, narodnega buditelja. »Pomnik postavimo mu tak, da slednji skuša biti mu enak!«

Dr. Lavo Čermelj je zatem spregovoril v imenu Akademije znanosti in umetnosti, in še zlasti Slovenske Maticе, pri kateri je Erjavce izdal svoja dela in bil tudi njen odbornik. Govornik je zlasti poudaril misel, naj bo ta Erjavčev spomenik ob meji »svetlinik novim generacijam tostran in onstran meje!« Nato je slovesno odkril spomenik.

Doprnik je mojstrsko delo kiparja Borisa Kalina. Na spomeniku je kratak napis: »Fran Erjavce - 1834-1887 - Prirodoslovec in pisatelj«. Spodaj pa: Klub starih goriških studentov 1972.

Predstavnik novogoriške krajevne skupnosti je tedaj izjavil, da sprejemajo spomenik v varstvo in ljubečo oskrbo.

V izklesanem govoru je literarni zgodovinar Anton Slodnjak prikazal življenje in navdaje plodovito delo znanstvenika, pisatelja in narodnega delavca Frana Erjavca. Več kot pravična je bila njegova zahteva, naj se v Sloveniji poskrbi za ponovno objavo vsaj nekaterih Erjavčevih spisov ter poziv, naj slovenska javnost, zlasti mladina, čeni »duhovne vrednote«, slično kot je pesnik Gregorčič občudoval v Erjavcu načelnost, zvestobu, poštenost: »Umril je mož značajan, načel jeklenih, neomajen!«

Dr. Polec je v imenu Prirodoslovnega društva v Ljubljani prikazal znanstveni doprinos in pomen Erjavčevega prirodoslovnega dela.

V imenu goriških Slovencev, zlasti profesorjev in dijakov, je spregovoril zelo prisrčno in tople besede dr. R. Bednarik.

Otroški zbor novogoriških šol je zaključil proslavo, ki je s svojo domačnostjo, prisrčnostjo in pristno goriško toplino ganila srca vseh pričujočih in v njih zapustila čustva hvaležnosti in spoštovanja do velikih, požrtvovalnih in neutrudnih javnih delavcev na Goriškem.

Zborovanje profesorjev sv. pisma

V Rimu so imeli svoje 22. zborovanje profesorji sv. pisma v italijanskih bogoslovnih šolah. Na to zborovanje so bili povabljeni tudi predstavniki profesorjev moralne teologije. Slo je namreč za utemeljitev moralnih načel z naukom svetega pisma. Sv. oče je zborovalce sprejel in jih nagovoril z daljšim govorom, v katerem je najprej poudaril važnost sv. pisma za moralno teologijo, nato pa potrebo vedno večjega zanimanja za sv. pismo.

Dve hudi prometni nesreči

208 oz. 176 mrtvih, to sta posledici dveh prometnih nesreč, ki sta se primerili v Mehiki oz. v Sovjetski zvezi in sta eni najhujših v zadnjem času.

V Mehiki je prišlo 5. oktobra proti polnoči do nesreče ob iztirjenju vlaka, ki je vozil s hitrostjo 140 km na uro, ko bi smel zaradi ovinkov voziti le 60 km. Katastrofi je botrovala pijanost strojevodje.

Vlak je imel 22 vagonov, v katerih je potovalo 1.600 oseb. Namenjen je bil v mesto Saltillo, ki leži na severu Mehike kakih 900 km od mehiške prestolnice. Večina potnikov se je vračala s cerkvene slavnosti v kraju San Luis. Med potjo je strojevodja sprejel na lokomotivo tri mlada dekleta od 22 let. S seboj so prinesle steklenico »tequille«, mehiškega žganja. Ze okajeno osebe lokomotive je postalo še bolj razgibano. Nihče ni več pazil na hitrost vlaka. Vagoni so začeli od silne hitrosti podrhtavati. Komaj 6 km pred ciljem je prišlo do katastrofe. Na ostrem

ovinku je vlak zletel s tirov, se zvrnil preko nasipa in se spremenil v skriveno grmado železja in lesa. Samo 200 potnikov je ostalo čisto nepoškodovanih. Mrtvih je bilo kot rečeno 208. Umrle so tudi vse tri mlade sopotnice na lokomotivi, medtem ko so krivci te nesreče — člani posadke »pijanega vlaka«, vsi ostali živi.

Kdor je vražjeveren, bo dejal, da ne gre potovati ob petkih trinajstega v mesecu. In prav ta dan je prišlo v Sovjetski zvezi do sedaj najhujše nesreče v zgodovini potniškega letalskega prometa.

Sovjetsko letalo tipa »Iljušin 62« je v petek 13. oktobra odletelo iz Pariza v Leningrad. Na krovu sta bila med drugimi 102 Francoza in trije Italijani. Zanimivo pri tem je naključje, da so vsi ti izstopili v Leningradu; nadomestili so jih domačini, ker je letalo nadaljevalo pot v Moskvo.

Morda za to nesrečo svetovna javnost sploh ne bi bila zvedela, če bi med potniki ne bilo inozemcev. Sovjetske oblasti namreč načelno prometnih nesreč ne objavljajo. V Sovjetski zvezi je vse tako »popolno in brezhibno«, da do nesreč te vrste sploh ne bi smelo priti.

Toda na letalu so bili to pot tudi tujei, v celoti 45 potnikov. Od njih so bili največjeja skupina turisti iz Čila: 38 oseb; potem so bili še Alžirci in en Anglež. Letalo se je že čisto približalo moskovskemu letališču. Zaradi močnega dežja in slabe vidljivosti je pilot poskušal pristati šele po več krogih, a mu to ni uspelo.

Nesreča sovjetskega letala je tako porinila v ozadje drugo letalsko nesrečo leta 1971, ko je na japonskem letalu našlo smrt 162 oseb. Tako ima Sovjetska zveza do nadaljnjega med drugimi pozitivnimi prvenstvi tudi tragičnega. Sovjetska poročevalska agencija Tass je sporočila edino, da je prišlo v petek 13. oktobra do nesreče ob 21.50 po krajevnem času in da ni bilo preživelih. V poročilu ni bilo niti to rečeno, da gre za sovjetsko letalo niti ni bilo povedano, koliko potnikov se je ubilo. Res sojski način poročanja!

Pred desetimi leti je 12. oktobra papež Janez XXIII. odprl drugi vatikanski cerkveni zbor, ki je nato povzročil v Cerkvi splošno prebujenje, sprožil nove odnose do človeka v današnjem svetu, pa tudi odkril marsikaj nezdravega v naši sredi

Tegobe Cerkve v misijonskih deželah

OKNO V DANAŠNJI SVET

Letošnja misijonska nedelja nam nudi priložnost, da se ozremo na dežele, kjer Cerkev z manjšim ali večjim uspehom šele gradi božje kraljestvo, doživljajoč pri tem razne ovire, nasprotovanja ali celo preganjanja.

V Vietnamu, Laosu in Kambodži, ki so svoj čas sestavljali francosko Indokino, se je vojna nadaljevala brez prekinitve. To vojno stanje povzroča ne samo veliko materialno škodo, temveč tudi moralno. Pri tem je več misijonarjev prišlo ob življenje. Sv. oče ne prestanto poziva strani v spopadu k miru, a njegov glas se izgublja med eksplozijami bomb in hrumeanjem letal.

Rojstvo nove države Bangladeš na indijski podcelini ni moglo do sedaj odstraniti razvalin in ozdraviti ran, ki jih je lani devetmesečna državljanska vojna v Vzh. Pakistanu povzročila med tamkajšnjim prebivalstvom. Deset milijonov beguncev je bilo tudi za Cerkev v indijski Bengaliji krepka preizkušnja njenih organizatornih sposobnosti ter krščanske ljubezni. Lahko rečemo, da je v tem oziru mnogo storila v korist pregnanih in stiskanih Bengalcev.

Najhujša tragedija pa se je odigrala v osrčju Afrike in državi Burundi. Izbruh plemenskega sovraštva je povzročil letos v maju prvi pokol med člani plemena Hutu. Nihče še danes ne ve, koliko je bilo pravzaprav žrtev. Številke nihajo med 100 do 150 tisoč oseb. Pri tem je prišlo ob življenje tudi veliko duhovnikov.

V sosednji državi Zaire, bivšem belgijskem Kongu, je izbruhnila v letošnjem aprilu nenadna napetost med Cerkvijo in tamkajšnjim diktatorjem generalom Mobutujem. Slednji je zahteval, da bi morale biti tudi v semeniščih celice njegove edino dovoljene stranke »Ljudsko revolucionarno gibanje«. Kardinal Malula, nadškof v Kinšasi, se je tej zahtevi uprl. Zaradi tega je moral za nekaj časa zapustiti deželo in se zateči v Rim. Kasneje je prišlo do sporazuma, po katerem se je zairska vlada obvezala, da bo spoštovala svojski značaj in namen katoliških semenišč.

Nadškof Čidimbo v Gvineji je še vedno v zaporu; v Ugandi je dal diktator general Amin izgnati 50.000 prebivalcev azijskega porekla, zaradi česar je bila tudi Cerkev prizadeta. Prav tako je v škodo Cerkvi rasno zapostavljanje črncev v Južni Afriki, Rodeziji, Mozambiku in Angoli, kjer skuša bela manjšina obdržati nadoblast za vsako ceno.

V Indiji se v parlamentu vedno znova pojavljajo predlogi, naj bi oblast z zakonom prepovedala spreobrnitve h krščanstvu, prejevanje pomoči za misijonsko delo Cerkve iz inozemstva in zaplenila šole ter bolnišnice, ki jih vodijo katoličani.

Kaj se dogaja na ozemlju komunistične Kitajske, ostaja skrivnost, toda Cerkev upa, da bo s političnim odpiranjem celinske Kitajske proti zahodnemu svetu prišlo do večjega zblizanja tudi

med Pekingom in Vatikanom. Posledica tega zblizovanja in odpiranja je bolj zadržan odnos Vatikana do nacionalističnih kitajskih oblasti na otoku Formozi, kar povzroča neugodje ne samo v tamkajšnjih vladnih krogih, temveč tudi med duhovščino in verniki tega pomembnega otoka, kjer je Cerkev po letu 1951 doživela izreden razmah.

KATOLISKI TISK V TEŽAVAH

Mlade krajevne Cerkev v misijonih se tako kot pri nas zavedajo pomembnosti modernih sredstev družbenega obveščanja pri evangelijskem delu, pa se pri tem srečujejo z mnogovrstnimi težavami politične in gospodarske narave.

Tako je moral list »Afrique Nouvelle« (Nova Afrika), ki izhaja v afriški državi Senegal, sredi letošnjega junija prenehati z izhajanjem, ker je zmanjkalo finančnih sredstev. V državi Zaire je oblast uknila list »Afrique Chrétienne« (Krščanska Afrika), ker je podprl stališče kardinala Malule. V Seulu v Južni Koreji so policijske oblasti zaplenile list »Stvarjenje«.

Casopisa »The Standard« v Gani in »Die Bong« v Južni Afriki se borita za obstoj, ker sta zašla v denarne težave. Na drugi strani pa se je pojavilo nekaj novih izdanj. Tako so začeli katoličani skupaj s protestanti izdajati v Zambiji mesečnik »Mirror«, v Nigeriji je znoza začela izhajati katoliška revija »Catholic Life« (Katoliško življenje), v Colombu na Cejlonu pa je bila ustanovljena CIS (Katoliška informativna služba), ki izdaja mesečno svoj poročevalski list.

NEKATERE SVETLE STRANI

Vendar je bilo v misijonskih deželah tudi marsikaj, kar vzbuja zaupanje v rast in uveljavljanje Cerkve med domačim prebivalstvom.

Domača hierarhija je pogosto objavljala razna pastirska pisma, ki so se nanašala na pravice človekove osebnosti in na pravičnost v družbi. Tako so južnokorejski škofje proglasili leto 1972 za »Leto družbene pravičnosti« in objavili o tem posebno pastoralno pismo. Škofje na Madagaskarju so v skupnem pismu ožigosali socialne krivice, ki vladajo na otoku, škofje v Tanzaniji in Pakistanu pa sa pozvali vernike, naj sodelujejo pri izgradnji države in njeni moralni obnovi. V Rodeziji so škofje dali izjavo, da zadnji rodezijsko-angleški sporazum ne nudi dovoljnega jamstva za dostojanstvo in pravice človeške osebe.

Kot pozitivna dejstva naj še omenimo, da je vlada na Cejlonu, sicer levo usmerjena, znova uvedla nedeljo kot dan počitka, medtem ko so muslimanske države kot Alžir, Tunis in Sudan navezale oz. obnovile odnose s Sv. sedežem.

Pri tem je najbolj tolažilna vest, ki je prišla iz Sudana. Tam je prišlo do pomiritve med mohamedanskimi Arabci in deloma krščanskimi črnici na jugu države. Pred časom so oblasti v Sudanu pregnale

Prošnja na srebrnem pladnju

Dovoli, da vprašam te tiho, kot človek: si srečen, nekje na dnu srca, kjer utripajo podobe? Si srečen — odkar te je srečal On, s svetlo zastrtimi brazgotinami od ljubezni?

Dovoli potem, da ti šepnem, kot človek, o naših otokih. Smeš ugaša v pobeljene grobove, in včasih, v čeljustih morja, nebo se trga v zrak z mrežami in luknjami blazne barve.

Dovoli, da prosim te tiho, kot človek: obrni se k njemu. Dvojne pesmi braniti se ne more: srebrno odmevajo v božje dvore. Zdaž že vem, kaj ti dam v japonščini — »Bog povrnil«

VLADIMIR KOS

vse katoliške misijonarje, 318 po številu, češ da držijo s črnskim prebivalstvom in ga hujskajo k odcepitvi. Sedaj se bodo misijonarji smeli vrniti. V težko preizkušane kraje se je naselil mir; številni begunci, nad pol milijona, se bodo mogli vrniti na svoje domove. Dežela ob gornjem Nilu, ki jo je posvetil naš Knoblehar s svojimi misijonskimi napori, je spet prosto zadihala. Naj bi bile tega deležne vse dežele, kjer se Cerkev kot zakrament božjega usmiljenja in odrešenja prizadeva, da bi vsi postali eno v Kristusu!

Sprejem novega župnika v Gabriah

Gabrci in Vrhovci so z vso iskrenostjo in prisrčnostjo sprejeli v nedeljo 15. oktobra svojega novega župnika g. Jožeta Juraka, dosedanega hišnega duhovnika v Zavodu sv. Družine v Gorici.

Vse je pripomoglo k izredno lepi farni slovesnosti. Nedelja je bila ena najlepših v tej zgodnji jeseni, polna sonca in jasnine, gozdovi odeti v škrlat, cerkev na gričku pa ozaljšana kot nevesta, ki pričakuje svojega ženina.

Pri vzpetini, kjer se loči pot od glavne ceste in pelje k cerkvi, so domačini postavili lep slavalok, dekleta pa so ga ozaljšala z zelenjem in cvetjem. »Pozdravljeni novi župniki«, je govoril napis na slavaloku. A vse to je bil le okvir, ki bi ostal brez pomena, če bi ne bilo žive slike, ki so jo tvorili farani iz Gabrij in Vrhva, ki so polnoštevilno prihiteli, da pozdravijo svojega novega župnika.

Morda jim je bilo v srcih še hudo zaradi odhoda prejšnjega župnika, g. Komjence, ki si je v slabih dveh letih bivanja med njimi pridobil njihova srca in tudi sedaj nesebično pripravljaj prihod novega. A misel, da si bosta oba župnika soseda in prijatelja, je bila ljudem v tolažbo, da so z odprtim srcem sprejeli medse tudi novega. G. Jurak je prispel iz Gorice v spremstvu škofijskega kanclerja msgr. R. Klinca, štandreškega dekana J. Zorža in novega sovodenjskega župnika g. Komjanca. Pri slavaloku mu je cerkveni ključar Miha Tomšič v imenu vseh faranov ter še posebej v imenu župnijskega odbora izrekel dobrodošlico z besedami:

»Na dan, ko prihajate med nas, vam izrekam prisrčen pozdrav ter iskreno dobrodošlico. Naj bi bili veseli in srečni med nami in nam dolgo vrsto let kazali pot, po kateri naj hodimo, da prispemo v oni srečni pristan, kjer se bo naše življenje spremenilo v neskončno srečo. Upamo tudi, da boste zaupano vam čredo tako pali, da se vam ne bo nihče izgubil ali čredo zapustil. Ob svojem pastirju naj bi dosegli končni cilj našega življenja: nebeski dom.«

Po tem res krščanskem pozdravu je v imenu občine Sovodnje pozdravil novega župnika župan Jožef Češčut. Izrazil je željo, da bi se medsebojno podpirali v dobro vseh občanov. Župnika Gabrije-Vrh namreč spada v občino Sovodnje. Nato sta g. župnika pozdravili še dve učenki iz šole v Gabriah in na Vrhvu ter mu izročili šopka cvetja, učiteljica gabske šole ga. Ivana Urban pa mu je poklonila lepo stensko sliko.

Ob slovesnem pritrkavanju je novi žup-

Sv. oče je sprejel člane ustanove »Caritas«

Sv. oče je sprejel v posebni avdienci 300 članov italijanske dobrodelne ustanove »Caritas«, ki so v Rimu zborovali. V svojem govoru je sv. oče poudaril sledeče misli: Dobrodelna ustanova Caritas je še vedno sodobna; svojega poslanstva ne more izpolniti samo z razdeljevanjem pomoči potrebnim, ampak mora vzbuditi pri vseh kristjanih zanimanje za pomoč potrebnim; Caritas se mora v svojem delu posluževati modernih dosežkov; skrbeti mora, da bodo vse dobrodelne ustanove med seboj sodelovale; svoj pogled mora obrniti tudi čez meje v dežele, ki so manj razvite.

Stvarna kritika kongresa v Vidmu

Italijanski tednik za duhovnike »La settimana del clero« prinaša kratko, a zelo stvarno kritiko o evharističnem kongresu v Vidmu. List pravi, da ne smemo soditi kongresa po zadnjem tednu, ki je bil morda bolj nerodno izpeljan, ampak po vsej dolgi in temeljiti pripravi, ki je trajala dve leti.

Listu se zdi, da verniki niso dovolj jasno doumeli vodilne misli kongresa, to je: Evharistija in krajevna skupnost ali občestvo. Zdi se mu malo verjetno, da bi mogli še govoriti o vsedravnem kongresu, ko še ta zadnji ni presegel deželne meje. List se vprašuje, ali ne bi bilo bolj pametno pripraviti razne kongresne slovesnosti v različnih krajih in ne samo v središču. Tako bi se kongres mogel približati krajem in ljudem z njihovimi izrazitimi problemi.

Na to opazko z veseljem opozarjamo, ker smo Slovenci prosili za posebno slovesnost v Čedadu za naše brate v Benečiji,

a je odbor prošnjo odklonil, češ da morajo biti vse slovesnosti v središču kongresa.

List nadalje ni zadovoljen, da so bili govorniki izbrani med vidnimi političnimi predstavniki in da so med mašo sv. očeta delili zakrament sv. birme. Zdi se mu bolj primerno, da bi na dan za bolnike podelili skupno zakrament sv. maziljenja. Vprašuje se nadalje, zakaj niso s sv. očetom koncelebrirali škofje in tudi nekateri duhovniki, kar bi gotovo v lepši obliki in meri razodelo katoliško skupnost.

Tretje sinodalno zasedanje v Celovcu

V dneih 26., 27. in 28. oktobra bo imela koroška Cerkev v Celovcu svoje tretje in zadnje sinodalno zasedanje. Na vrsti je več važnih zadev, med drugim tudi razprava o sožitju in sodelovanju med Nemci in Slovenci na Koroškem.

Deset let lista »Glas koncila«

Zagrebski list »Glas koncila« obhaja desetletnico svojega obstoja. Tej obletnici je posvečena zadnja številka lista, kateri je nadškof Kuharić napisal uvodni članek. Listu ob desetletnici čestitamo in mu želimo, da bi mogel vedno in pogumno oznanjati smernice zadnjega cerkvenega zbora.

Novi provikar rimskega mesta

Sv. oče je imenoval škofa Polettija za svojega namestnika pri vodstvu rimske škofije. Msgr. Poletti, ki je bil že doslej v službi rimske škofije, bo prevzel mesto po nedavno umrlem kardinalu Dell'Acqua. Novi provikar rimske škofije je star 58 let.

Reforma načina papeške volitve

»Glas koncila« iz Zagreba piše, da je papež Pavel VI. že pripravil dokument, s katerim bo reformiral konklave ali način izvolitve novega papeža. List piše, da papež tega dokumenta še ni objavil, ker tej reformi nekateri kardinali še nasprotujejo. Med temi navaja tudi kardinala Seperja, ki naj bi v kratkem pustil vodstvo kongregacije za vero, ker bo potekel njegov petletni mandat. Novega papeža naj bi volili kardinali, ki še niso dosegli 80 let starosti in so res v vodstvu Cerkve, ter predsedniki škofovskih konferenc. Pri novih volitvah papeža bodo odpravili vse tiste varnostne ukrepe, ki nimajo danes nobenega pomena več.

Novo zasedanje škofijskih sinod v Švici

Po večletni pripravi se je 23. septembra v Švici začelo zasedanje škofijskih sinod. Zasedanje se vrši istočasno v vseh šestih švicarskih škofijah, ki so Basel, Friburg, Lugano, Sankt Gallen, Sion in Chur. Predvidevajo, da bodo sinode končale svoje delo leta 1975. Do tedaj bodo sinodalna zasedanja dvakrat na leto, vsakokrat po štiri dni.

Pri sinodah bodo razpravljali o sledečih vprašanjih: Vera in versko oznanjevanje v sodobnem svetu; zakon in družina v sedanjem socialnem razvoju; Cerkev za sodobnega človeka; odgovornost kristjana v svetu dela in ekonomije; Cerkev in zemeljske skupnosti; socialne obveznosti Cerkve v Švici; ekumenizem; kako organizirati pastoralno delo; molitev, maša in zakrament v življenju skupnosti; odgovornost kristjanov za misijone; za tretji svet in za mir; kultura in prosti čas; informacije in ustvarjanje javnega mnenja v Cerkvi in v družbi.

V Švici je tri milijone katoličanov, od teh je 800.000 tujcev.

Molimo za beatifikacijo Slomška in Barage!

Slovenci zaenkrat nimamo od Cerkve uradno proglašeni svetnikov, pač pa imamo več svetniških kandidatov, ki so se odklovali po svoji izredni ljubezni do Boga in bližnjega ter bili vsem vzor krepostnega življenja.

Med njimi se zlasti odražata zaradi svojih izrednih kreposti škofa Friderik Baraga in Anton Martin Slomšek. Delo za proglašenje blaženim je pri obeh že v polnem teku. Postopek bo kmalu končan, a s tem Slomšek in Baraga še ne bosta dosegla časti oltarjev. Nujno je potrebno — po sedanjih predpisih Cerkve —, da se zgodi na njuno priprošnjo od Cerkve potrjeni čudeži.

Tisti, ki jim je poverjena skrb za beatifikacijo Slomška in Barage, zato toplo priporočajo, naj bi se naši verniki v vseh zadevah obračali na naša svetniška kandidata in prosili Boga, da ju povelja s čudeži.

† Učiteljica Pavla Makuc

Stari hrasti padajo, pa tudi lipam ni prizaneseno. Tako smo v preteklem tednu pokopali v Gorici msgr. Srečka Gregorca, v tem tednu pa smo spremili k večnemu počitku gđ. Pavlo Makuc. Odšla je od nas polna let, saj jih je ućakala 86, polna zaslug za Boga in svoje ljudstvo. Danes se je hoćemo spomniti predvsem kot učiteljice in vzgojiteljice.

NJENA MLADOST

Pokojna Pavla se je rodila leta 1886. Njena mati se pisala Rojec in je bila iz znane Rojćeve družine iz Dornberka, sestra dr. Rojca, pod staro Avstrijo znanega zdravnika v Gorici. Njena družina je bila narodno zavedna. Zato je Pavlo in njeno sestru Lizo poslala v slovenske osnovne šole, ki so bile takrat še v oskrbi Solskega odbora dr. Antona Gregorćića. Pozneje se je vpisala na slovensko učiteljske v Gorici in postala učiteljica. To je bil njen življenjski sen in poklic. Čutila je, da je rojena za učiteljico in vzgojiteljico. Kot mlada učiteljska je nekaj sanjala, da bi šla v samostan, toda spoznala je, da je njeno mesto v svetu med mladino. Postala je ena naših najboljših učiteljic tako po svojem strokovnem znanju kot po svoji vzgojni moći. Kajti Pavla Makuc ni samo učila, ona je tudi vzgajala. To trdijo o njej vsi, ki so jo imeli kdaj za učiteljico.

UČITELJICA V GORICI

Po končanem učiteljskem študiju je dobila službo v Gorici na tedanjih slovenskih osnovnih šolah. Ko je bila leta 1914 ustanovljena dvoletna dekliška pripravnišnica, je Pavla Makuc začela učiti na tej šoli. Toda že naslednje leto je vojna zajela tudi Gorico in gđ. Makuc se je s številnimi Goricani preselila na Spodnje Avstrijsko v begunstvo. Tudi tu ni pozabila na svoje deklice iz Gorice. Pomagala jim je kakor in kjer se je dalo. Po končani vojni se je vrnila v Gorico in nadaljevala z ućenjem v šoli. Vendar njej ni nikoli šlo za »kariero« in za zaslužek, temveć predvsem za delo med slovensko mladino. Zato je z veseljem sprejela pouk na pripravnišnici v Alojzijevišču, ko se je to leta 1922 znova odprlo. Sprejela je pouk v enem od dveh oddelkov ter si delo delila z gđ. Gito Podobnikovo. Deset let je vestno in z vsem žarom svojih mladih moći pripravljala slovenske dećke na izpite za srednjo šolo. Ti so tedaj hodili v Alojzijevišču iz cele takratne Primorske. Zato je poznala gđ. Makuc skoro vsa naša sedanja inteligenca srednjih let. Med temi so številni naši duhovniki, ki so iz Alojzijevišća prišli v malo semenišće potem, ko so pri gđ. Makucovi dobili trdno podlago za srednjo šolo.

Ko so leta 1933 takratne fašistične oblasti razpustile alojzijeviški odbor in s tem tudi slovensko vzgojo v zavodu, je Pavla Makuc ostala brez službe na cesti. Na italijansko šolo ni marala, ker bi morala iti v notranjost Italije. Zato je ostala doma in se preživljala s privatnim poućevanjem. Njena hišica, ki si jo je sezidala v ulici Trento nedaleć od južne železniške postaje, je postala znana številnim dijakom, slovenskim in italijanskim, ki so k njej hodili po lekcije. Tako je gđ. Pavla čakala, da bodo njenim rojakom »vreme na se zjasnila« in bo lahko šla znova učiti v šolo.

ZORA PIŠCANC

7

Od Dunaja do Prage

STARO NAMESTJE

Zanimivo je v Pragi Staro namestje z velikanskim trgom. Tu so velike starodavne palaće, mestna hiša z dvema stolpoma in astronomsko uro. Ura je umetnina iz 14. stoletja in kaže poleg časa tudi lunine mene in celotni letni koledar s poljskim delom vsakega meseca. Vse je izdelano v zlatem mozaiku. Uri sta v resnici dve, ena za čas, druga pa za letni koledar in lunine mene.

Ura se je bližala 16 in na trgu se je zbralo veliko ljudstva, da smo se komaj zrinili še mi med množico. Ob prvem udarcu so se odprla zgornja dvojna okna in prikazalo se je dvanajst apostolov. Poćasi so šli mimo obeh okenc in se priklonili proti ljudstvu na trgu. Spodaj pa stoji na desnem stebrih gizdalina, na desnem pa smrt, ki ga vabi, naj se odloći, ker je prišla njegova ura in mora pustiti vse bogastvo ter posvetne zabave.

Ogleda vreden je mavzolej v spomin padlih ruskih vojakov. Prvi del je bil sezidan v letih 1925-1935, drugi pa po drugi svetovni vojni. Stene so prevlećene s črnim marmorjem, okrašene z lepimi mo-

VOĐITELJICA NA SLOV. SOLAH

To se je zgodilo leta 1944, ko so jeseni nemške zasedbene oblasti znova odprle slovenske šole v Gorici. Takrat je gđ. Makuc prišla v deželni šolski svet za Gorisko in postala voditeljica osnovnih šol v Gorici. Znova se ji je odprl svet mladih, po katerem je tako zelo hrepenela. Na tem mestu, to je v službi slovenskih otrok v Gorici, je ostala tudi pod zaveznići do leta 1947 in sicer je vodila osnovno šolo v ulici Randaccio. Po vrnitvi Italije v Gorico so slovensko šolstvo preuredili in odpravili mesto voditelja na osnovnih šolah. Tedaj je Pavla Makuc šla v razred in znova učila kot v svojih mladih letih. Toda zadeva slovenskih osnovnih šol v mestu se je poslabšala leta 1949, ko so optanti morali zapustiti slovenske šole. Tedaj je zmanjkalo otrok za petrazredno šolo v ulici Randaccio in gđ. Makuc, ki je veljala še zmeraj le za suplentinjo, je morala pustiti Gorico in iti v Standreć. Tu je nato doćakala leta penzije.

SLABO POPLAĆANI IDEALIZEM

Tedaj jo je čakalo najbolj kruto razočaranje v življenju. Izkazalo se je, da pravzaprav po več kot 40 letih dela na šoli ni bila socialno zavarovana. Dobila je zato le najnižjo pokojnino socialnega skrbstva. Nić niso pomagali razni rekurzi in dokazovanja o njenem službenem delu na šoli. Ostala je pri najnižji penziji do smrti. Njen idealizem, s katerim je vse življenje delala za mladino v šoli in izven šole, je dobil svojo trnjevo krono. Prav je, da to povemo sedaj ob njeni smrti, da bo svet vedel, kakšna je še zmeraj pot slovenskih idealistov. Vendar se ni pritoćevala in ni nikogar krivila za to. Le za eno ji je bilo žal, namreć da ni mogla več materialno pomagati bližnjemu, kot je rada delala prej.

Starost je tudi njo prizadela, čeprav ji je dolgo kljubovala. Nazadnje je precej neprićakovano prenehala biti njeno plemenito srce. Pogreb je bil v goriski stolnici v ponedeljek popoldne. Prišlo je veliko ljudi, njenih znancev, družbenic, nekdanjih njenih ućencev, tudi duhovnikov in šolnikov. Zbor Marijine družbe je svoji nekdanji doigoletni prednici med mašo lepo pel. Sedaj počiva gđ. Makuc na goriskem pokopališču ob svojem očetu in pokojni sestri Lizi. Bog ji bodi bogat plaćnik za ves njen idealizem.

K. H.

Sv. maša za Slovence v Milanu

Vsako prvo nedeljo v mesecu bo v Milanu sv. maša za slovenske vernike, za katero bo skrbel g. Franc Bergant, ki dokončuje svoje študije v Rimu. Msgr. Ignacij Kunstelj skrbi sedaj za slovenske vernike v Angliji.

Slovenski dušni pastirji v izseljenstvu

Kakor je razvidno iz lista za slovenske izseljence »Naša luć«, je sedaj v Nemćiji 15 slovenskih dušnih pastirjev. Štirje so v Münchnu, dva v Kölnu, po eden pa v sledećih mestih: Bremen, Essen, Frankfurt, Mannheim, Esslingen, Reutlingen, Ravensburg, Ingolstadt in Berlin.

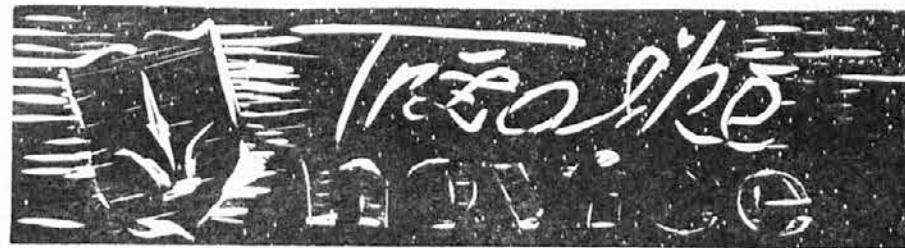
zaiki, okna so iz alabastra, po marmornatih stopnicah pa preproge. Na ploščadi pred tem mogoćnim mavzolejem je spomenik Jana Žižka, ki predstavlja jezdec na konju. Jan Žižek je bil poveljnik husitov v bojih, katere smo zgoraj omenili.

Na Karlovu, zraven samostana sv. Avgušćina, stoji Karlova cerkev, zgrajena v obliki osmerokota. Notranjost je v baroćnem slogu, oltarji so pozlaćeni in v spodnji kripti so umetniške jaslice v skoro naravni velikosti. Blizu nove mestne hiše je cerkev praškega Jezušćka, ki ga mešćani zelo častijo.

Spet smo se vrnili na obrećje Vltave in občudovali mostove, ki so se vzpenjali čez reko in promet ladij po njej.

Većerjo smo imeli v tipićnem praćkem lokalu »Pri Fleku«. Gostov je bilo veliko, komaj smo se zrinili do naših miz. Po sredi lokala je sedela pri mizah sama mladina. Nemalo smo se začudili, ko so začeli peti in sicer latinske polifonske skladbe. Prislućnili smo jim in jih nagradili z aplavzi. Zahvalili so se nam in povedali, da so na turneji po Evropi in da so dijaki iz Michigana v ZDA. Tudi mi smo jim v slovo zapeli nekaj naših narodnih, ki so jim bile moćno všeć.

Zadnje jutro v Pragi smo porabili za nakupovanje. Pa kako smo se varali, ko smo mislili, da bomo našli kristala in por-

Tržaške občinske volitve

V Trstu je priprava na bližnje občinske volitve kar živahna. Posebno živo je v vrstah raznih strank, ki išćejo kandidate in podpisnike. Med raznimi listami bo seveda zastopana tudi slovenska lista, katero smo omenili v našem zadnjem uvodniku. Kot znano, bo tudi tokrat nastopila s svojo listo Slovenska skupnost, ki je za te volitve sklenila sporazum s Slovensko levico in SDZ. To je široko zasnovana lista, ki bo gotovo združila veliko zamejskih Slovencev pod skupni narodni krov.

Slovenska skupnost se je vrgla z vso verno na delo in v teh dneh je njena volilna priprava zelo intenzivna. Sestavljeno listo podpisujejo ljudje v raznih krajih in dokazujejo s tem, da jim je slovenska lista daleć nad vsako demagogijo in politično instrumentalizacijo raznih italijanskih strank, ki išćejo naše ljudi pravzaprav najveć prav ob volitvah, ko potrebujejo njih glasove.

S tem v zvezi je zanimivo dejstvo, kako skuša tržaški dnevnik, pisan v slovenskem jeziku, dati roko raznim »slovenskim« marksistom s tem, da napada na svojih stolpcih izvolyjene predstavnike na listi Slovenske skupnosti; tako so zadnji čas napadli pokrajinskega odbornika inž. Sošića ter repntaborskega župana Guština. Na isto struno igra tudi tržaško »Delo«.

Ob osmi obletnici Slomškovega doma priredi v nedeljo 22. oktobra ob 17.30 ansambel Kondor

VESEL GLASBENI VEĆER

Nastopijo ansambli Kondor, Kraški cvet, Slomšek, otroški zbor Bazovica, Gropada, Padriće in pevski zbor Slovan iz Padriće in Gropade. — Med odmori srećolov.

Zgonik

Zgonik je najbolj oddaljena slovenska župnija, ki še spada pod gorisko nadškofijo, čeprav je skoraj ob robu Trsta. Zato so tudi poroćila iz Zgonika bolj redka in kadar pridejo, pozna.

Tako se je tudi v Zgoniku izvršila zamenjava dušnega pastirja. G. Anton Prinćić je odšel v Steverjan, v Zgonik pa je prišel g. Bogomil Brećelj iz Doberdoba. Pri tem ni bilo v Zgoniku kakih zunanjih šumnih slovesov ali sprejemov, bilo je vse bolj tiho in mirno, a toliko bolj iskreno in občuteno.

G. Bogomila Brećlja Goriska in Tržaška dobro poznata kot agilnega in poţrtvovalnega duhovnika, ljubitelja otrok in mladi. Tak se je tudi sam predstavil zgoniškim župljanom in takega so tudi novi župljani z veseljem in iskrenostjo sprejeli.

To se je posebno pokazalo v nedeljo 15. oktobra, ko je novi župnik povabil v župnišće lepo število — okrog 30 — župljanov na prijateljski sestanek. Poleg devinskega dekana msgr. Ivana Kretića je bil prisoten tudi zgoniški župan Guština, vse učiteljstvo, zastopniki vasi, društven in kroćkov, delavci in kmetje. Bilo je prav prijazno domaće in veselo.

Novi župnik g. Brećelj je prisotne lepo pozdravil, se jim zahvalil za polnoštevilni odziv na povabilo za sestanek, se priporočil za sodelovanje in vsem želel uspeh pri skupnem delu.

Nato je govoril g. dekan, ki je izrazil veselje in zadovoljnost nad lepo obetajoćim začetkom pastirskega delovanja novega župnika v zgoniški fari. Spomnil se je tudi g. Prinćića in prosil, naj ga Zgonićani ohranijo v hvalećnem spominu, saj je med njimi živel in vanje delal celih 17 let. V nadaljnem govoru je priporočil novega g. župnika, naj bi ga vsi radi imeli, z njim sodelovali in mu pomagali.

Prav tako so tudi navzoći učitelji pozdravili novega župnika in kateheta, mu zaželeli prijetno bivanje v Zgoniku in mu zagotovili svoje sodelovanje. Pozno v noć se je prijetna družba razšla z veseljem občutkom, da je tak zaćetek zelo primeren in da bo to najlepša pot do razumevanja in iskrenega ter plodnosnega sodelovanja.

Bazovica: ponovno so razbili kriţ

Na cesti, ki pelje iz Padriće v Bazovico, so te dni brezvestne in bogoskrunske roke ponovno razbile kriţ, pred katerim počivajo pogrebci, ko nosijo rajne na farno pokopališće. Ne vemo iz kaknega razloga so to storili, ali iz sovraštva do vere ali do slovenske besede, ki je vklesana na kriţu.

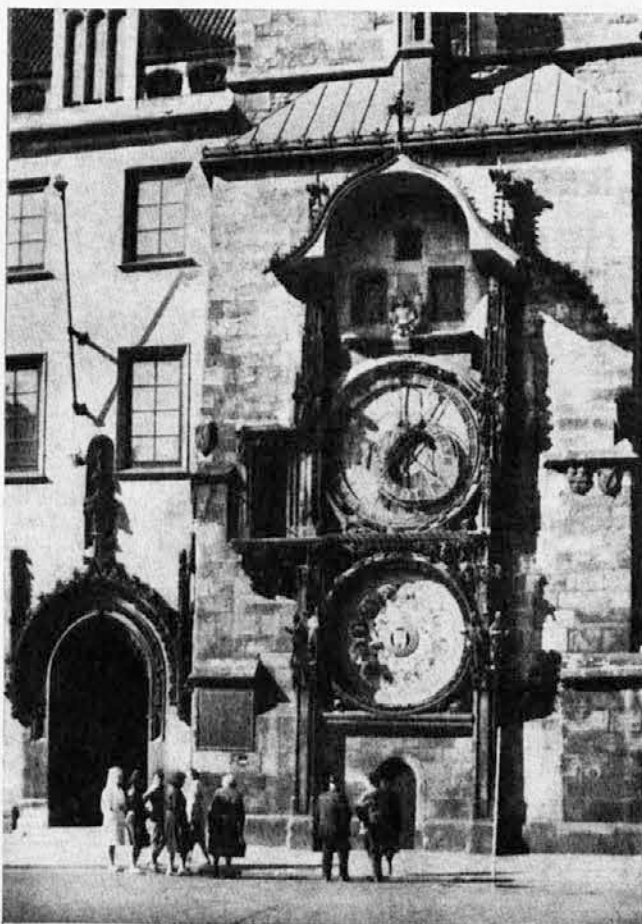
Konzulta v Škedenju zahteva zapisnik v slovensćini

V petek 13. oktobra je na svojem sedeu v ul. Roncheto imela redno sejo konzulta Škedenj-Carbola. Slovenski svetovallec Boris Rutar je ponovil svojo zahtevo, predloćeno dne 22. februarja 1972, naj bo vabila na sestanke krajevskih konzult, kjer živi slovensko prebivalstvo, tiskana dvojezićno. Opozoril je na nerešene probleme, ki zadevajo urbanistiko v Škedenju, tako npr. željo po postavitvi prednostnega znaka za avtomobiliste, ki vozijo po ulici Sonćini; na ureditev ustavljanja in parkiranja avtomobilov »za Skofijo« pri št. 2/2 Škedenjske ulice. Predloćil je prošnjo s podpisi prebivalcev »klanca« Banelli, da bi ulico asfaltirali in posredoval željo večjega števila vaščanov, naj občinski organi poskrbijo za popravilo cerkvenih stopnic in ureditev gredic ob stopnicah.

Ob zaključku je svetovallec Slovenske skupnosti Rutar predloćil resolucijo, naj bo zapisnik na sejah škedenjske konzulte pisan dvojezićno. Po dolgem razpravljanju je zahteva šla na zapisnik z većino glasov in tako je upati, da ji bo sledila praktična izvedba.

Zlati redovniški jubilej

V ženskem benediktinskem samostanu sv. Ciprijana v Trstu je nedavno praznovalo 50-letnico redovniškega življenja pet redovnic benediktink. Samostan sv. Ciprijana so v Trstu ustanovili že leta 1265. Redovnic, ki se drţijo zelo strogega reda, je sedaj v samostanu trideset.

Astronomska ura v Starom namestju (v starem mestu) je ena glavnih privlaćnih zanimivosti, ki jih Praga nudi turistom. Poleg časa kaže tudi lunine mene ter celotni letni koledar

Pastirćek št. 1

Z novim šolskim letom je spet prišel med nas »Pastirćek«, mesećnik za slovensko šolsko mladino. Letos stopa že v 28. leto svojega življenja. Celoletna naroćnina znaša 1.200 lir, posamezna številka 150 lir.

Letošnjo izvorno povest v nadaljevanjih je napisal časnikar Franc Jeza pod naslovom »Sparunove dogodivšćine z Obri«. Mladi in starejši bodo zgodbi iz časov naseljevanja Slovencev v naših krajih gotovo z zanimanjem sledili. Prav tako bo »Pastirćek« predstavil vsak mesec enega mladih umetnikov, ki posebno radi slikajo in rišejo. To pot nas seznanja z Mitjem Zonto iz vasi Maćkolje. Prav zanimiva in poućna se napoveduje tudi zgodba o Krvniću, rdećem krvnem telescu, ki se bo nadaljevala.

Izvrpno je poroćilo o letošnjem evharistićnem kongresu v Vidmu. »Poetićna kopriava« nas seznanja s taborom goriskih skavtinj blizu vasi Mućnica (Moggio) v Kanalski dolini. Dan na taboru slovenskih tržaških skavtov, ki so letos taborili od 24. julija do 11. avgusta blizu znane boćje poti Nova Stifta na Stajerskem, opiše Toma Simićić. V rubriki »Obiski po župnijah« nas bo letos »Pastirćek« seznanjal z našimi farnimi središći. To pot je na vrsti Bazovica. O 20. olimpijskih igrah v Münchnu piše Branko.

Ker je ta mesec misijonska nedelja, sta objavljena dva članka v zvezi z vršitvijo misijonske dolţnosti in sicer »Misijonski kroćek« (D. K.) in »Slovenski misijonarji« (U.). Dopisov mladih bralcev in bralk to pot še ni, kar je razumljivo, saj so se poetićne komaj konćale, vendar se je že oglasil pridni Bogdan Briceľelj z Jesenic, ki je opisal gorski vzpon k Češki koći v Karavankah. Na platnicah najdemo »Pastirćekovo pesem«. Besedilo je prispeval mladinski pesnik Mirko Kunćić iz Argentine, pesem pa je uglasbil prof. Pavle Merku iz Trsta. Nato sledijo še »Uganke in zanke«, ki jih je zbral Branko.

★

SLOVENSKA TELEVIĐIJA

Spored od 22. do 28. oktobra 1972

Nedelja: 9.45 Po domaće s Kvintetom Do in J. Kampićeem. 11.00 Otroška mati-neja. 11.55 Mesteće Peyton. 20.35 Koćarkarski finale za pokal Jugoslavije.

Ponedeljek: 17.50 Gori, doli, naokoli. 18.30 Kremenćkovi. 20.35 B. Andrić: Daleć je pać Avstralija - TV drama. 21.40 Kulturne diagonale.

Torek: 17.50 I. Cankar: V gozdu. 18.30 Poje zbor »F. Prešeren« iz Kranja. 19.05 Arhitektura. 19.25 Sosedska pomoć. 20.45 Knjigarnar, ki se ni več kopal. 22.10 Mozart: Sonati št. 1 in 2.

Sreda: 17.50 Vitez Vihar. 18.30 Jazz na ekranu. 19.25 Jezero Kivu. 20.40 E. Zola, Nana. 21.25 Po sledih napredka.

Ćetrtek: 17.50 Folklorna skupina Predvor. 18.30 Vsi vlaki sveta. 19.00 Mesteće Peyton. 20.35 Cetnikovi razgledi. 21.25 A. P. Ćehov: Snubać. 22.00 Koncert ob dnevu Zdruţenih narodov.

Petek: 17.40 Slikar. 18.45 O. Respighi - Beneški mojstri. 19.10 Sodobniki: Ela Peroci. 20.40 Nenehno na poti - film. 22.35 Kratek film.

Sobota: 16.30 Koćarka Olimpia: Lokomotiva. 18.15 V deżeli klobukov. 18.40 Gospod Piper. 21.20 Na poti k zvezdam. 21.45 Serijski film.

celana na izbiro. Češka je bila nekoć domovina tega in verjetno je še danes, a vse izvaţajo skupaj z žitom in drugimi industrijskimi izdelki. Nić kaj prijazno nas niso sprejemali po trgovinah. Izbire je bilo malo, in če smo preveć izbirali, so ljudje, ki so za nami čakali v vrstah, začeli godrnjati. V marsikateri trgovini, zlasti z živili, so bile dolge vrste, ki so čakale na ploćniku, da pridejo na vrsto. Sadja je na Češkem zelo malo, zelenjave prav tako, zato ga vse dni našega bivanja skoro nismo videli. Stalno pa so bile na mizi kumarice in to opoldne in večer. Narodna jed pać kakor v Makedoniji paprika.

Z mešanimi ćustvi smo zapuščali »zlato Prago«. Res, Praga je vredna ogleda, a je kot krasna slika v zamazanem okvirju.

Za Praţane se je začel delovni teden, zato je po ulicah mrgolelo ljudstva. Niso bile več tako prazne in žalostne kakor prejšnja dva dneva. Vendar ljudje niso bili veseli, zlasti ne starejši. Njihovi mrki obrazi so izdajali notranje trpljenje in zagrenjenost. Mestu gospoduje ruski tank, ki je ob koncu zadnje svetovne vojne prvi prodrl v Prago, pa so ga Ćehi ob ruski invaziji 21. avgusta 1968 dobesedno razdrobili na kose. Sedaj pa na novo ulit iz teh ostankov železa, Praţanom v turoben spomin in groćeć opomin.

(Se nadaljuje)

Pismo slov. duhovščine goriške nadškofije celovškemu škofu

Prezvišeni gospod škof!
Slovenski duhovniki goriške nadškofije, zbrani na dušnopastirskem sestanku dne 12. oktobra 1972, smo z zadoščenjem vzeli na znanje pomirjevalne besede, s katerimi Vi, prezvišeni, pozivate vernike v svoji škofiji, da bi se vsi »zavestno priznavali k eni družini«. Istočasno obžalujemo pasivnost zveznih oblasti na Dunaju in deželnih na Koroškem ob zadnjih izbruhih šovinističnih napadov na koroške Slovene in njih narodne in mednarodno priznane pravice.

Hkrati najostreje obsojamo oživljanje na Koroškem tistega narodnega šovinizma, ki je v obliki fašizma in nacizma povzročil v bližnji preteklosti toliko nepopisnega gorja v Evropi in posebej našim rojakom na Koroškem. Zato pričakujemo, da si bo Vaša Ekscelenca še naprej z vsem potrebnim pogumom dobrega pastirja prizadevala, da bi v celovški škofiji vsi, posebno še duhovniki, priznavali drug drugemu pravico do kulturnih dobrin, zlasti do rabe materinega jezika.

Protest SDZ v Gorici zaradi protislovenske gonje na Koroškem

V zvezi s protislovensko gonjo na Koroškem je vodstvo Slovenske demokratske zveze v Gorici odposlalo avstrijskemu veleposlaniku v Rimu ter avstrijskemu generalnemu konzulu v Trstu naslednji telegram:

Ogorčeni zaradi sramotne protislovenske gonje na Koroškem in pasivnega držanja organov javne varnosti izražamo odločen protest v imenu demokratičnih Slovencev goriške pokrajine. Zahtevamo ustrezne ukrepe zvezne vlade za uresničitev državne pogodbe v korist slovenske manjšine.

Vodstvo SDZ je na svojih zadnjih sejah obravnavalo nekatere pereče probleme v zvezi z upravnimi organi goriške pokrajine. Posebej so se člani vodstva zaustavili ob problemu konzorcija za goriško industrijsko področje, ki ga namerava sedaj levosredninska občinska uprava izvesti. Tudi SDZ je pristopila k temu konzorciju, seveda s pridržkom, da se primerno zaščiti interesi slovenskih kmetovalcev.

Nadalje so člani vodstva SDZ obravnavali nekatere probleme v zvezi z vprašanjem osebja goriške občinske uprave, o katerih je poročal odbornik dr. Paulin. Posebno pozornost je vodstvo posvetilo razpravi o položaju v goriški pokrajinski upravi, zlasti v zvezi z vprašanjem umobolnice. O tem je obširno poročala pokrajinska svetovalka SDZ Marija Ferletič. Vodstvo je tudi poverilo svojim predstavnikom v goriški občinski upravi nalogo, da podvzamejo ustrezne korake v zvezi z zadevi gradnje novih šolskih poslopj v ulici Campi.

»Deseti brat« v Solkanu

Primorsko dramsko gledališče v Novi Gorici je kot prvo delo v novi sezoni nastudiralo »Desetega brata« v Inkretovi predstavi. Posebnost tega odrskega dela je v tem, da so posamezne prizore posrečeno povezali z verzijami satirične pesnitve »Deseti brat« pokojnega pesnika Ivana Roba, doma iz Šempetra. Tako smo slišali na odru solkanske dvorane dolensko govornico Josipa Jurčiča in pikre verzije Ivana Roba. Mislim, da je uprizoritev »Desetega brata« na ta način samo pridobila na pomenu; ni bila več zgolj ljudska igra, temveč tudi igra za sedanji čas. Tudi Inkretova dramatisacija ima na sebi nekaj svojstvenega, kar jo razlikuje od dosedanjih številnih dramatisacij te Jurčičeve povesti. Če dodamo še razne domislice režije, vmesno glasbo in igro luči, potem smemo reči, da je bila to res dobra ljudska igra. Prav bi bilo, da bi jo videli tudi pri nas na Goriškem.

Primorsko dramsko gledališče bo v naslednjih tednih gostovalo z »Desetim bratom« drugod po Primorskem.

Lep uspeh moškega zbora »Mirko Filej« v Mariboru

V soboto 14. in v nedeljo 15. oktobra je v Mariboru bilo tekmovanje pevskih zborov pod naslovom »Naša pesem 72«. Udeležilo se ga je 22 vrhunskih zborov iz raznih krajev Slovenije. Naš zbor je nastopil v nedeljo 15. oktobra ob 9.30 z obvezno pesmijo za moške zборе »Očenaš hlapca Jerneja« (K. Pahor), »Nekje v go-

rah« (M. Filej) in »Bratci...« (U. Vrabc). Sad številnih vaj in požrtvovalnosti dirigenta Zdravka Klanjščka je bila uvrstitev na tretje mesto z bronasto kolajno, diplomom in drugimi darili. Če še upoštevamo, da je bila konkurenca zelo huda, saj so nastopali najboljši zbori, kar jih Slovenija premora, smemo biti ponosni na ta uspeh. Naj še dodamo, da so nas organizatorji zelo lepo sprejeli in nam šli v vsem na roko ter da je bila organizacija brezhibna. Vsa čast in pohvala torej tudi organizatorjem in vsem našim prijateljem v matični domovini.

Števerjan: sprejem novega župnika

V prejšnji številki smo objavili kratko poročilo o sprejemu novega župnika g. Antona Prinčiča v Števerjanu v nedeljo 8. oktobra popoldne. Danes izpopolnjujemo to poročilo s podatki, ki smo jih naknadno prejeli.

Domači fantje so pred cerkvijo postavili slavolok; nad njim se je blestel napis »POZDRAVLJEN PASTIR!«. Zvonovi so veselo pritrkovali. Sprevod avtomobilov, ki je spremljal novega župnika, je prispel na trg pred cerkvijo točno ob 17. uri. Prišel je tudi g. nadškof, dekan g. Zorž, več sobratov iz Brd in velika množica ljudi.

Otroci so mu zapeli pesem sv. Frančiška, deklica v narodni noši mu je deklamirala Gregorčičevo »Daritev«; nato mu je deček poklonil košarico rdečih nageljnov z rožmarinom.

Sprevod je krenil v cerkev. Pričela se je sv. maša. Med darovanjem so dečki in deklice v narodnih nošah (sedem po številu), nesli na oltar simbolične darove — pridelke naše zemlje: hleb kruha, belo in črno vino, košarice grozdja, jabolka, hrušk in kostanja. Gospod nadškof, ki je poleg novega župnika sprejemal darove iz rok naših otrok, se je z njimi ljubeznivo razgovarjal. Omenim naj, da so bili to Števerjanski otroci in sicer učenci četrtega in petega razreda tukajšnje osnovne šole.

Po maši je sledil sprejem v župnijskem domu. Novega župnika je najprej pozdravil g. župan, nato predsednika kulturnih društev »F. B. Sedej« in »Briški grič« ter zastopnica domačih skavtinj, ki je lepo povedala: »Pridite med nas in nas boste spoznali.«

Domači pevski zbor mu je zapel več narodnih pesmi.

Novi g. župnik se je vsem toplo zahvalil. G. nadškof je nato pridno delil slaščice med naše otroke in se z njimi pogovarjal.

Preživeli smo prijetno urico v veselem razpoloženju. Nato so mladi ljudje skupaj z g. županom vzeli novega župnika s seboj na Oslavje, kjer so v gostilni »Pri Tildi« utrdili prve stike in vzpostavili vezi za prihodnje medsebojno delo.

Pretresljiva smrt mladega dijaka

V soboto 14. oktobra popoldne se je na cesti med Števerjanom in Oslavjem smrtno ponesrečil na vožnji z motornim kolesom 15-letni Aleš Srebernič, dijak 3. razreda enotne nižje srednje šole v Gorici. Njegova smrt je globoko pretresla vse farno občestvo v Števerjanu, pa tudi močno odjeknila med znanci Sreberničeve družine ter med slovensko mladino v Gorici in okolici. To je dokazal tudi pogreb, ki je bil pretekli torek v Števerjanu. Očividci pravijo, da takega pogreba Števerjan še ni doživel. Skoraj nobeno oko ni ostalo suho.

Pogrebni svečanosti se je udeležilo kar 12 duhovnikov z obeh strani meje. Z letalom je prihitel iz Rima bivši župnik Oskar Simčič. Sv. maša je ob somaševanju gg. Simčiča in Breclja opravil pokojnikov stric Franc Srebernič, župnik v Renčah, pogrebni sprevod pa je vodil domači župnik g. Prinčič. Pri sv. maši je pel zbor iz Medane, ki je rojstna vas Aleševoga očeta Hermana, na grobu pa se je od pok. Aleša poleg tega zbora poslovil še moški zbor pod vodstvom Zdravka Klanjščka.

Na pogreb je prišlo izredno veliko ljudi: domačinov, mladih in znancev družine od vseposvoda. Med navzočimi smo videli deželnega poslanca dr. Štoko, občinskega svetovalca dr. Bratino in dr. Bratuža iz Gorice, pokrajinsko svetovalko Marijo Ferletičevo, domačega župana S. Klanjščka z odborniki, ravnateljico šole, v katero je pok. Aleš hodil, Rožico Simčič Lojkovo, številne učitelje in vzgojitelje. Na grobu je izrekel zelo pristržne besede slovesa Alešev sošolec Marko Klanjšček.

Vsi so globoko sočustvovali s težko prizadetimi starši in preostalimi brati in sestrami. Oče pokojnega Aleša, Herman Srebernič, je v Števerjanu in okolici zelo poznan tako po svoji srčni dobroti kot po pripravljenosti, sodelovati pri vsaki dobri stvari v korist fare ali slovenske skupnosti. Z vso vestnostjo vrši organizatorsko službo in službo postrežnika na slovenski enotni srednji šoli ter vodi oba pevka zbora, cerkvenega in društvenega v Števerjanu. Velika udeležba na pogrebu naj bi bila tudi izraz priznanja do tega prosvetnega delavca in obenem zagotovilo, da smo vsi povezani z njegovo bolečino.

Letos obhajamo svetovno misijonsko nedeljo 22. oktobra. V mestu Gorici bo dopoldne ob 9. uri v cerkvi sv. Ignacija na Travniku sv. maša, katero bo daroval letošnji novomašnik albanskega porekla s Kosovega v Jugoslaviji, ki je svoje bogoslovne študije opravil v Rimu. Pri maši bo pel zbor »L. Bratuž«. Popoldne ob treh bo istotam liturgija božje besede za misijone. Vodil jo bo albanski novomašnik.

Pri vseh slovenskih službah božjih bo na voljo vsebinsko zanimiva in bogato ilustriрана brošura »Misijonska nedelja 1972«. Cena izvodu 120 lir.

Ob 16,30 pa bo v Katoliškem domu

PRIREDITEV V KORIST MISIJONOV

Na sporedu je zabavna igra »Hodl de Bodl« v izvedbi dramske družine PD »Štandrež« in bogat srečolov v organizaciji goriške Marijine družbe.

zadetimi starši in preostalimi brati in sestrami. Oče pokojnega Aleša, Herman Srebernič, je v Števerjanu in okolici zelo poznan tako po svoji srčni dobroti kot po pripravljenosti, sodelovati pri vsaki dobri stvari v korist fare ali slovenske skupnosti. Z vso vestnostjo vrši organizatorsko službo in službo postrežnika na slovenski enotni srednji šoli ter vodi oba pevka zbora, cerkvenega in društvenega v Števerjanu. Velika udeležba na pogrebu naj bi bila tudi izraz priznanja do tega prosvetnega delavca in obenem zagotovilo, da smo vsi povezani z njegovo bolečino.

Njemu, ženi Marti, bratom in sestram, šest po številu, izrekamo iskreno sožalje, Aleš pa naj najde pri Bogu svoj zadnji pristan.

Protest

V zvezi s protislovenskimi akcijami na Južnem Koroškem je poslala protestno pismo avstrijskemu generalnemu konzulu v Trstu tudi mladina, ki se zbira okrog Dijaškega doma v Gorici in pa v Slovenski prosvetni zvezi.

Širite »Katoliški glas«

ZA KMETOVALCE

Kadar je mošt prenehal vreti

Kdor je upošteval navodila iz prejšnjih člankov in vzdrževal temperaturo v kleti okrog 18° C, je dosegel, da je mošt do kraja prevrel. Pri pokušanju vina ne bo več zasledil sladkega okusa. Le izjemoma se lahko zgodi, da se kljub pravilni toploti v kleti vendarle vrenje prezgodaj ustavi. Tako vino, ki je še sladko, je treba prelivati tako, da ga nekaj odtočimo in spet vlijemo v isti sod; s tem dobi dovolj zraka, da začne ponovno vreti. Če bi takšno zračenje oziroma prelivanje ne pomagalo, dodamo moštu nekaj amonofosfata in sprožimo vrenje s selekcioniranimi kvasnicami. V vsakem primeru mora biti temperatura v kleti okrog 18° C in nikdar pod 16° C.

Ko je mošt popolnoma prevrel, snamemo kipelno veho, dolijemo sod z enakim vinom do vrha in tesno zamašimo. Odslej ne sme več priti zrak v dotiko z vinom. Kasneje bo treba večkrat dolivati, ker nastane pod zamaškom praznina. Sedaj tudi skrbimo, da se klet počasi ohlaja tako, da dosežemo okrog 10° C in manj. Sicer pa trdijo, da se vino najlepše očisti pri 5° C. Ohlajevanje kleti naj bo postopno, sicer se kristalčki vinske kisline težko usedejo in vino ostane koprenasto. Klet ohladimo na nižjo temperaturo tako, da odpiramo okna v hladnih nočeh.

Kdor nima dovolj vina za dolivanje, naj praznino v sodu zvepla ali jo napolni z ogljikovim dvokisom (anidride carbonica) iz jeklenke ali nalije vazelinskega olja (2 litra na en kv. meter površine) ali uporabi tablete Flor-stop. Sredstev je dovolj na razpolago in zato je pripisati le malomarnosti, če se komu razvije na vinu belkasta kožica, ki pokvari vino.

Inž. Janko Košir

DAROVI

Za Zavod sv. Družine: Marija Bratašev, Gorica, 1.000; Zora Pace, Avstralija, 13.000; ameriški Slovenci po g. Jakobu Zaklju iz Clevelanda 107 USA dol. t. j. 68.000 lir.

A. K. iz Gorice daruje za Zavod sv. Družine v Gorici 20.000, v spomin pok. Rožke Čučat pa po 10.000 lir za misijone in za slovenski misijon na Madagaskarju.

Župnija Gabrje-Vrh je zbrala za verski tisk 10.000, za oba slovenska katoliška zavoda v Gorici pa 15.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: družina Trampuš-Kosmina 15.000; N. N. 10.000 lir.

Za revijo »Katoliški misijoni«: N. N. 3.000 lir.

Za cerkev v Bogdancih: N. N., Trst, 1.000; N. N., Gorica, 5.000; Zora P., Gorica, v spomin pok. Aleša Sreberniča 4.000 lir.

Za »Slovenik« v Rimu: N. N., Gorica, 14.000 lir.

Za naše misijonarje: Franja, Gorica, 10.000 lir.

V tiskovni sklad »Kat. glasa«: N. N. 2.000; F. B. 5.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OBVESTILA

Zaključno romanje Apostolstva molitve v Gorici za leto 1972 bo v soboto 4. novembra v svetišče Zalostne Matere božje na Mirenem gradu. Prijavite se na upravi »Katol. glasa« do 25. oktobra.

Otvoritev Kulturnega doma v Sovodnjah bo v nedeljo 22. oktobra ob 10.30. Naslednji četrtek 26. t. m. ob 20.30 bo v njem Stalno slovensko gledališče iz Trsta uprizorilo farso v treh dejanjih »Kadar se ženski jezik ne suče«.

V četrtek 19. oktobra so v škedenjskem Domu odprli razstavo narodnih noš. Na ogledu so škedenjske noše, fotografije, razprave, knjige in slike. Razstava bo odprta do 27. t. m. vsak dan od 16. do 20. ure.

Kmalu bo izšla knjiga msgr. Jakoba Ukmarja »Eshatologija« ali nauk o poslednjih rečeh. Prednaročila sprejema Dom Jakoba Ukmarja v Škedenju, ul. Soncini 112, 34146 Trieste (cena 1.500 lir).

Stalno slov. gledališče v Trstu bo predvajalo Pirandellovo igro »Le premisli, Giacomo!« v Kulturnem domu v Trstu v petek 20. oktobra ob 16. uri, v ponedeljek 23. oktobra ob 14. uri, v sredo 25. oktobra ob 18. uri, v četrtek 26. oktobra ob 14. uri in v petek 27. oktobra ob 17. uri.

Izšla je knjiga »Pastirjev glas v tujini«. V njej so objavljena pisma, govori, pridige, duhovne misli in članki škofa dr. Gregorja Rožmana v zdomstvu. Knjigo je uredil dr. Filip Zakej, spiritual v Rožmanovem zavodu v Adrogué pri Buenos Airesu. Knjiga je zelo obširna, saj ima 484 strani. Cena vezanemu izvodu je 2.500 lir, nevezanemu 2.000 lir, po pošti 300 lir več.

ZAHVALA

Ob smrti gospodične

PAVLE MAKUC

se zahvaljujemo vsem, ki so se udeležili njenega pogreba in jo pospremili na zadnji poti. Posebna zahvala zboru Marijine družbe za ubrano petje v cerkvi in duhovščini, ki je pokojnico v tako velikem številu spremljala pri pogrebu.

Sovodnje - Gorica - Zagreb, 17. oktobra 1972

Sorodniki in prijatelji

Potujete v RIM - Italijo ?

Ne pozabite obiskati slovenskih hotelov

Hotel BLED in Hotel DANIELA

00185 ROMA - tel. 777102 - 7579941

00185 ROMA - tel. 750587 - 771051

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

Via Luzzatti, 31

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost 85 sob, 150 ležišč. - Vse sobe s privatno kopalnico, telefonom, radiofilodifuzijo, klimatskimi napravami - Nova slovenska restavracija. Osebe pretežno slovensko. - Počutili se boste kot doma. Dobrodošli!

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.
Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Sporod od 22. do 28. oktobra 1972

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Mladinski oder: »Encele benecel«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... 15.40 »Sosed Luka«. Dramatizirana povest. 17.30 Popoldanski koncert. 18.30 Kratka zgodovina italijanske popevke. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika. 22.10 Sodobna glasba.

Ponedeljek: 11.35 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Klavirski koncerti. 19.00 Poje Massimo Ranieri. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi.

Torek: 11.35 Pratika. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 19.10 Slovenski epi: Anton Umek Okiški: »Abuna Soliman«. 19.25 Za najmlajše: pravljice, pesmi in glasba. 20.35 R. Wagner: Lohengrin, opera.

Sreda: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncert. 19.10 Higiena in zdravje. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 20.50 Za vašo knjižno polico. 21.45 Znane melodije.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Slovenski ljudski plesi. 19.10 Ob stoletnici Mazzinijeve smrti. 19.25 Za najmlajše: Pisani balončki. 20.35 »Dnevnik zasutega rudarja Martina Tiffa«. Radijska drama. 21.25 Ritmični orkester RAI iz Milana. 21.40 Skladbe davnih dob.

Petek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Lojze Lebič: Korant. 18.40 Pevci jazza. 19.10 Liki iz naše preteklosti: »Pavla Hočvar«. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Gospodarstvo in delo. 20.50 Vokalno instrumentalni koncert. 21.30 V plesnem koraku.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Pod farnim zvonom župne cerkve na Pesku. 19.40 Revija zborovskega petja. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Danes grofje celjski in nikdar več«. Dramat. roman.

Mladinsko gledališče iz Ljubljane bo v torek 24. oktobra ob 15.30 gostovalo v Kulturnem domu v Trstu z igro »Indijanci v mali vasi«.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 8% davek za registrski urad.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo